

Florian Bichir (n. 29 iulie 1973, București, România) este un istoric și publicist român. Este doctor în istorie, doctor în științe politice și doctor în teologie. Absolvent al Colegiului Național de Apărare, cadru didactic la Universitatea Națională de Apărare „Carol I”, Prodecen pentru cercetare științifică Facultatea de Securitate și Apărare (FSA).

Cercetător științific Academia Română și membru al Comisiei Române de Istorie Militară (CRIM).

În perioada 2012-2018 a fost membru al Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS), cu rang de ministru secretar de stat.

A primit Premiul Gheorghe Buzatu - Secțiunea Științe Istorice și Arheologice - *Academiei Oamenilor de Știință din România (AOSR)* pentru anul 2022.

Decorat de MAPN cu Emblema de Merit Partener pentru Apărare clasa I „în semn de apreciere pentru contribuții deosebite în susținerea activităților armatei”.

Premiat de Serviciul Istoric al Armatei și Centrul de Studii și Păstrare a Arhivelor Militare Istorice cu „Diploma de Excelență” pentru „valoroasa contribuție la dezvoltarea istoriografiei naționale” Premiat de revista „Gândirea Militară Românească” - revistă de teorie și știință militară, editată de Statul Major General al Armatei României - pentru „contribuția de excepție la îmbogățirea patrimoniului științei militare”. Premiul „Locotenent-colonel Mircea Tomescu”, în domeniul Istorie militară, i-a fost acordat pentru lucrarea „Corsarii uitați ai adâncurilor. Delfinul, Rechinul, Marsuinul”, Editura Militară, 2014.

Premiul General Ștefan Gușă, Premiul pentru cercetare științifică în domeniul strategiei de securitate, 2022.

Premiul pentru scriitorii militari „General Alexandru Budiș”, Fundația SynergEtica, în colaborare cu Universitatea Națională de Apărare „Carol I”, 2024.

A publicat 41 de cărți.

Florian BICHIR

PAMFIL ȘEICARU

(1894 - 1980)

*Cel mai mare gazetar
al României Mari*

- * „Gangster de presă”
- * „șantajist notoriu”
- * „șantajul și etajul”
- * „dușman al poporului”
- * „colaborator al Securității”
- * „sluga lui Ceaușescu”

CETATEA DE SCAUN
EDITURA

Cuprins

O viață de film	9
În loc de biografie: fișe necesare	13
Pamfil Șeicaru	34
O prostie: șantajul și etajul	37
Procesul: detențiune pe viață și degradațiune civică pe 10 ani	43
Câteva lămuriri și nu numai	49
Minciunile continuă și după plecare!	51
1965. Direcția Generală de Informații Externe (DGIE) preia controlul	55
„Scrie neobosit, ziua și noaptea”	71
„ȘEICARU, în exil, și la vârsta de 70 ani, nu poate fi convertit ideologic”	77
„Șteagul țării” și intervenția maiorului Caraman	91
Nicolae Ceaușescu aprobă deconturile lui Șeicaru	101
Grațiat de Chivu Stoica la ordinul lui Ceaușescu	107
Securitatea făcea recenzii	127
Marele ziarist și evenimentele din 1968	145
Șeicaru la parada de la 23 august 1976!	169

Mărturia ofițerului Nicolae Sporis.....	171
Colaboraționism sau avantaje reciproce?	176
Interesul național sau întoarcerea la izvoare	183
Pamfil Șeicaru - Bibliografie.....	185
Bibliografie.....	187

O viață de film

Pamfil Șeicaru este considerat, spunem noi pe bună dreptate, cel mai mare jurnalist român. Unii îl consideră drept creatorul presei moderne românești. Până să apuce drumul exilului, Șeicaru era perceput de mulți colegi de breaslă drept „figura numărul unu a presei bucureștene”. Unii autori, după cum notează profesorul Fănel Teodorașcu, îl numesc pe Șeicaru chiar *cel mai mare gazetar al României Mari*, pentru că el a fost „fondatorul presei moderne sub aspectele stilisticii și tehnologicului”. Iar un alt exeget, Mișcea Coloșenco, merge chiar mai departe și îl așează pe Pamfil Șeicaru alături de pionierii presei din țara noastră: Ion Heliade Rădulescu, Gheorghe Asachi și Gheorghe Bariț.

Pamfil Șeicaru are în Arhiva Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității (ACNSAS) mai multe dosare conexe, de problemă, dosarul deschis de Siguranță, dar și cel penal. Cel mai interesant, din punctul nostru de vedere, este dosarul personal, predat CNSAS de Serviciul de Informații Externe (SIE) și care are nu mai puțin de șase volume, cu un total de 2083 pagini!

Evident avem posibilitatea de a lămuri câteva aspecte rămase până acum învăluite în mister: grațierea lui Șeicaru la solicitarea lui Nicolae Ceaușescu și vizita incognito pe care acesta o realizează la invitația și sub protecția Departamentului de Informații Externe (DIE) la București,

în august 1976. Ca o ironie a sorții trebuie spus că viața lui Pamfil Șeicaru se învârteste fatidic în jurul unei date: 23 august. Părăsește România în 1944, cu câteva zile înainte de 23 august - act pe care l-a atacat pe tot parcursul vieții - și își încheie cariera urmărind pe viu manifestările consacrate aceluiasi 23 august, pe viu, la București, în 1976. Un condei de geniu, strivit între două date 23 august 1944 - 23 august 1976!

Geneza acestei cărți este lungă, poate prea lungă. În 1990, printr-o împrejurare zic eu fericită, am intrat într-o corespondență fertilă cu Traian Popescu, patronul revistei „Carpații” din Madrid, dar și prietenul intim al lui Pamfil Șeicaru. Cu acest prilej am reușit să citesc tot ce publicase Pamfil Șeicaru în exil, dar și să-l cunosc în 1991, la Koln, pe ultimul comandant al Mișcării Legionare, Horia Sima.

Despre Pamfil Șeicaru s-a scris mult și în mod evident se va mai scrie. Noutatea acestei cărți constă în faptul că pune pentru prima oară în istoriografie problema colaborării marelui gazetar cu serviciile secrete de la București. Nici cel mai recent cercetător al lui Pamfil Șeicaru și ne referim aici la profesorul Fănel Teodorașcu - vezi volumul „Pamfil Seicaru”, editura „Ars Docenti”, București, 2014, nu crede în colaborarea gazetarului. „În afara granițelor țării, reputației de *șantajist* a lui Șeicaru i se adaugă cea de colaborator al regimului comunist de la București. Acuzația se bazează pe o informație incertă referitoare la perioada în care Pamfil Șeicaru ar fi făcut o vizită în România pentru a se întâlni cu Nicolae Ceaușescu și care a dat naștere unor polemici aprinse între colaboratorii din exil ai gazetarului. Din păcate, legătura ziaristului cu regimul comunist de la București și vizita acestuia în țară sunt subiectele cel mai

intens tratate, în ultimii ani, de autorii care se declară interesați de activitatea jurnalistică a lui Pamfil Șeicaru, lăsând astfel în plan secundar textul jurnalistic propriu-zis.

În ciuda numeroaselor discuții purtate pe marginea acestui subiect, nu există nicio dovadă clară că Pamfil Șeicaru ar fi vizitat România în timpul regimului lui Nicolae Ceaușescu. Așa cum am văzut, în această chestiune, există unele semne de întrebare, dar acestea nu permit, încă, tragerea unei concluzii”; scrie Teodorașcu.

Dincolo din datele aflate în Dosarul 66/SIE cred că este importantă pentru cititori mărturia ofițerului Nicolae Sporiș¹, cel care a avut o contribuție esențială la racolarea lui Pamfil Șeicaru, dar și la aducerea acestuia la București.

Volumul de față nu este nici unul hagiografic, nici unul al desființării marelui gazetar. Istoria acestui caz este mult mai complexă decât pare la prima vedere...

Exact în urmă cu zece ani publicam la Editura Militară volumul „Pamfil Șeicaru. Un condei de geniu, strivit între două date: 23 august 1944 - 23 august 1976”, care s-a bucurat de o competentă prefață a lui Ion Cristoiu, dar și de un studiu introductiv al domnului comandor (r) dr. Marian Moșneagu, pe atunci Șeful Serviciului Istoric al Armatei. Cartea s-a bucurat de un succes deosebit, tirajul fiind epuizat imediat. Sper că și acest nou volum, care a mai suferit mici modificări, să fie bine primit. Rămân adeptul marelui gazetar Pamfil Șeicaru, care spunea că „cititorul își iartă chiar o atitudine care îi va fi ultragiât sentimentele,

¹ Sporiș Nicolae - „Pamfil Șeicaru: întoarcerea la izvoare” - „Vitrării - Lumini și umbre”, Publicație editată de Asociația Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere din Serviciul Român de Informații, anul II, nr.5, decembrie 2010

convingerile, dacă atitudinea este sinceră, dezinteresată. Dar nu iartă absența de opinie, strecurarea printre evenimente cu o gângăveală poltronă de opinii. În fond, cititorul este un aspru, dar drept judecător”.

Conf. univ. dr. Florian BICHIR
Cercetător științific al Academiei Române

28 iunie 2025

În loc de biografie: fișe necesare

Șeicaru Pamfil, jurnalist, eseist, memorialist, prozator, ed.*6/18 apr. (19 aprilie. În corespondența lui PAMFIL ȘEICARU). 1894, Buzău - +21 oct. 1980, Dachau, R.F. Germania. În mormântat la Waldfriedhof, Dachau.

După moartea jurnalistului, președintele landului federal Bavaria, Franz Josef Strauss, a trimis, la 4 noiembrie 1980, o telegramă de condoleanțe ziarului „Curentul”. Conform unei note din Frankfurter Allgemeine Zeitung, 8 noi. 1980 (reprodusă în „Curentul”, nr. 5393/5940/5941, oct.-dec. 1980).

Regimul comunist de la București s-ar fi oferit să transporte trupul neînsuflețit al lui Pamfil Șeicaru în țară: „Abia după moarte Șeicaru a primit de la București o mărinimoasă ofertă. Guvernul român era dispus să plătească transportul cu avionul în Patrie și să-l înmormânteze în Capitală pe decedatul grandseigneur al jurnalismului liberal bucureștean. Răposatul avea totuși de plătit un preț: arhiva lui Șeicaru și numeroasele lui manuscrise nepublicate până în prezent, Bucureștiul vroia să le aibă.”

Tatăl: Haralambie Popescu, casier CFR. Mama: Ana, născută Iliciș. Bunicul Patern al lui Pamfil Șeicaru, Constantin Șeicaru, este originar din Mărginimea Sibiului, probabil din Șeica Mare/Șeica Mică, fugit peste munți (...) pentru a nu fi recrutat în armata chesaro-crăiască, și care

s-a stabilit în Tăbărăști Buzău, căsătorindu-se cu Ana Ifrimescu, cu care a avut șase copii. S-a făcut popă. De molimă, i -au pierit într-o săptămână toți copiii. Celui de-al șaptelea copil i-au schimbat numele, pentru ca să-i dea ursitoarele alt destin, devenind Haralambie Popescu (Mircea Coloșenco).

Elev la Liceul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești. Absolvent al Liceului „Gheorghe Șincai Codreanu” din Bârlad (1914).

Licențiat în drept. În perioada studiilor universitare lucrează ca pedagog la Pensionul de Băieți „Macovei” din București.

Participă, ca ofițer în rezervă (sublocotenent), la Primul Război Mondial și este decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a. În amintirea soldaților căzuți pe câmpul de luptă la datorie, ridică mănăstirea Sf. Ana de lângă Orșova, monumentul de la Mărășești (Zeița Victoriei, sculptură de Oscar Han) și monumentul de la Val du Roz, Soultzmat, Alsacia (Statuia mamei îndurerate, sculptură de Oscar Han), unde sunt îngropați 687 de militari români, prizonieri de război, morți în 1917.

Deputat independent în Parlamentul României (1928, 1931, 1933).

A debutat în revista „Freamătul” (Tecuci, 1911) cu o scenetă intitulată „Pe nemâncate”. Din 1912 colaborator cu articole, note și cronici literare sau plastice la revista „Răsăritul și Propaganda conservatoare” din Bârlad. Prezent în presa cotidiană din 1918, la Arena, (Iași).

În primăvara anului 1919 lucrează la „Adevărul” și „Dimineața”. Director al ziarelor „Bucovina” (Cernăuți, 1919-1920) și „Ora” (ziar al Partidului Național Țărănesc,

condus de Ion Mihalache, București, 1921) și al Revistei „Hiena” (1919-1924).

S-a numărat printre întemeietorii revistei „Gândirea” (1921) și ai ziarului „Cuvântul” (1924). Pseudonime folosite în România: Arc P. Arcașu, Scar, Șar.

Într-o serie de articole din B.I.R.E., în care Pamfil Șeicaru este acuzat că și-ar fi însușit prin fraudă Ordinul „Mihai Viteazul” și că ar fi intrat în Parlament prin șantaj, M. V. Ottescu descrie în felul următor metoda de lucru a ziaristului: el atacă, atacă, scrie și iar scrie, până când victima cade la tocmeală. Atunci o lasă mai moale și tratează direct, nu prin intermediari. Cere mult și obține mult. După care campania încetează. „În 1928 a întemeiat la București ziarul «„Curentul”», care l-a consacrat ca pe un redevabil analist politic și ca pe unul dintre cei mai temuți polemisti din România. „În 1939 am instalat la „Curentul” în afară de rotativa Frankental și 18 linotipuri fabricate în 1938 plus ultimul model de rotativă, creată de MAN. Din acest tip s-au fabricat numai două exemplare, unul pentru ziarul „Prensa” din Buenos Aires și altul pentru „Curentul”. Greutatea rotativei este de 224 de tone, putând să tragă 24000 de mii de foi pe oră, în trei culori, un ziar format „Curentul” în 64 de pagini. Rotativa are un dispozitiv care dă posibilitatea să se tipărească și cărți. În septembrie 1939 s-au tipărit la această rotativă, în 35 de zile, 10 milioane de cărți de citire (...).

În 1947, într-una din publicațiile de propagandă destinate străinătății s-au publicat fotografii ale instalațiilor „Curentul”, sub titlul „realizările regimului popular”. Un fals obișnuit la comuniști. După 1941, „Curentul” are un tiraj de peste 200.000 de ex. (duminicile:

300.000). Din 1939, Ed. „Curentul” publică ziare noi: „Evenimentul” și „Rapid”.

Potrivit propriilor afirmații, din octombrie 1940 până în martie 1941, se refugiază în Italia („primul meu exil”), „spre a evita soarta lui Iorga și Madgearu. Eram al treilea pe lista celor desemnați de arhanghelii crimei să fie asasinați”.

În iulie 1941, după ce România intra în Război împotriva URSS, Pamfil Șeicaru este trimis de Ion Antonescu în misiune oficială în Franța, Spania, Portugalia.

La 10 august 1944 pleacă din România, însărcinat de mareșalul Ion Antonescu să organizeze o bază de apărare în afara hotarelor țării și să editeze în Spania două publicații periodice (în limbile franceză și engleză).

Pamfil Șeicaru a plecat din București la ora 5 dimineața, cu automobilul personal, care trăgea o remorcă, în care erau depozitați, probabil în bidoane, vreo opt sute de litri de benzină, calculați a-i ajunge până la Madrid (Victor Frunză.).

Conform notelor de informare ale Siguranței române sau unor mărturii ulterioare, ar fi transferat cu această ocazie, în Elveția, fonduri bănești (deize), argintărie, bijuterii, mobile și alte bunuri de valoare, printre care și o ladă cu 40 de tablouri de artiști români (Grigorescu, Aman, Șirato, Tonitza).

Potrivit unui raport întocmit în 1946 de un angajat al serviciilor secrete SUA, ar fi transferat în Elveția fonduri bănești și obiecte de familie, prin intermediul ginerelui său, Marius Cișmigiu, secretar la departamentul de presă al legației României de la Berna.

Ajunge la Viena pe traseul Sibiu, Cluj, Oradea, Budapesta și ia legătura cu Guvernul Național condus de

Horia Sima. La 2 februarie 1945 ar fi vorbit la postul de radio Bratislava, controlat de naziști, pentru a dezavua actul de la 23 august 1944. În februarie 1945 ar fi ajuns la Berlin, de unde ar fi fost salvat cu ajutorul oamenilor lui Canaris.

Conform amintirilor lui René Al. de Flers, Pamfil Șeicaru ar fi ajuns în Spania încă din vara anului 1944, ajutat de comandantul armatei germane de la Viena, care i-ar fi pus la dispoziție un avion. Conform propriilor afirmații, consemnate într-un articol memorialistic prin care a urmărit să-și precizeze statutul de emigrant fără voie, „când Niculescu Buzești a fost informat de Mihai Antonescu de plecarea mea și de misiunea pe care o aveam, a informat legația germană că eu nu plec la Madrid, ci la Lisabona pentru a semna armistițiul. O totală confuzie la legația germană și, după ce s-a comunicat la Berlin, s-a decis să nu se dea viză de intrare în Germania, urmând ca la Viena să mi se dea viza de tranzit. Eram blocat, neputând să merg spre a realiza ceea ce s-a decis de Mareșalul Ion Antonescu. Am rămas în Germania până februarie 1945 când am izbutit să plec cu un avion care zbura deasupra Alpilor la 6000 de metri și cobora deasupra Mediteranei la 20 de metri spre a nu fi atacat de avioanele de vânătoare anglo americane. Sunt deci un emigrant fără voie („Lămuriri preliminare”, „Curentul”, nr. 5922, 11 ianuarie 1978) .

Din 1945 se stabilește în Spania, la Palma de Mallorca (până în 1953) și apoi la Madrid (unde rămâne până în 1974). Din 27 august 1945, după ce regele Mihai a declarat „greva regală”, începe să publice articole în ziarul „Informacion” (Madrid), pentru a explica Occidentului această atitudine. „Treizeci de ani, Pamfil Șeicaru s-a bătut cu Spania, cu morile de vânt, cu Churchill, cu Roosevelt, cu

fostul rege Mihai, cu comitete naționale, lovit și ignorat de toți, stând cu bagajele pregătire pentru reîntoarcerea în țară.” (Vasile C. Dumitrescu).

În România a fost judecat de un Tribunal al Poporului, împreună cu Stelian Popescu, Nichifor Crainic, Radu Gyr, Grigore Manoilescu, Romulus Dianu ș.a., în procesul ziaristilor „criminali de război”, „vinovați de dezastrul țării” (22 mai – 4 iunie 1945), și condamnat „la pedeapsa capitală și degradare civică pe timp de 10 ani, urmând a executa pedeapsa cea mai gravă”. Hotărârea Tribunalului Poporului a fost republicată de Mircea Coloșenco în anexele volumului „Epistolar. Scrisori din Exil” (2001). Încadrarea („criminal de război”) s-ar fi făcut pe baza activității sale de gazetar în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial și a unor chitanțe de încasare descoperite de Aliiați în arhivele Ministerului de Externe de la Berlin și predate guvernului Român (cf. MV. Ottescu).

Proprietatea sa de la Ciorogârla, primită în calitate de purtător al Ordinului „Mihai Viteazul”, a fost pusă temporar la dispoziția lui Mihail Sadoveanu (până în 1949), iar clădirea ziarului „Curentul” a fost inițial preluată de trupele sovietice, care au editat aici Buletinul Armatei Roșii (cf. Ioan Opreș) și transformată ulterior în sediu al Securității din RPR.

În septembrie 1945, Bruturs Coste a publicat un comunicat din partea Legației române de la Lisabona, în care Pamfil Șeicaru, calificat drept unicul agent nazist condamnat la moarte în România, este denunțat ca agitator al întoarcerii lui Carol al II-lea în țară.

Conform lui Victor Frunză, însărcinatul cu afaceri al României la Madrid ar fi făcut, în aceeași perioadă,

demersuri insistente pentru a obține extrădarea lui Pamfil Șeicaru. Prin decretul guvernamental din 23 februarie 1948 s-a retras „naționalitatea română”. În 1948, Pamfil Șeicaru se înscrie în Asociația Combatanților Români (cu sediul la Paris) și depune eforturi pentru organizarea militară a unor români din exil, care să intre în acțiune în eventualitatea declanșării unui război al Occidentului împotriva URSS.

În 1948 îi adresează generalului Rădescu o scrisoare prin care își exprimă punctul de vedere referitor la intenția acestuia de a alcătui și conduce un Comitet Național Român, în care ar urma să activeze o „colecție abjectă de haimanale politice”, și propune înființarea unui „corp de voluntari destinați să fie parașutați în România, spre a duce lupta contra ocupanților”. Această scrisoare a fost reprodușă în „Curentul” (nr. 5966, martie-aprilie 1984, p. 2) și în „Pamfil Șeicaru, Scrieri”, Vol. 4. În martie 1950, adresează un memoriu prințului Nicolae (reprodus în „Curentul”, nr. 5973, mai-iunie 1985, nr. 5974, iulie-august 1985, nr. 5977, ianuarie-februarie 1986, nr. 5978, martie-aprilie 1986), prin care acuză Comitetul Național Român și pe liderii lui politici că ar fi provocat „destrămarea morală a emigrației”, propune înființarea unui birou de propagandă românească în străinătate și pledează pentru regrouparea exilaților în jurul fostului regent al României din perioada 1927-1930: „Alteța Voastră Regală este chemată să apere patrimoniul spiritual al Regelui Ferdinand. Și o acțiune de identificare manifestă, energetică cu problemele nației robite, o acțiune a Alteței Voastre este cea mai eficace apărare a principiului monarhic, dincolo de aparențele înțelegătoare, zdruncinat prin erorile a doi regi”.

În 1952 editează efemeră revistă „Analele politice” (în limba română). În același an este ales președinte de onoare al Centrului ziarștilor și publiciștilor români democrați în refugiu, cu sediul la Paris. Din martie 1953, editează revista „Liberty and Justice” (Madrid; bilunar și lunar; tirajul nr. 1 - 1500 ex), cu ajutorul unor colaboratori din câteva țări europene. În articolele pe care le publică aici respinge status-quo-ul instalat între Est și Vest pe seama țărilor aflate în sfera de influență a URSS și susține ideea unei federalizări regionale a Europei (crearea „Statelor Unite ale Europei Centrale și de Est” sau a „Statelor Unite ale Europei Centrale și Balcanilor”).

În 1954-1959 lucrează, în calitate de colaborator extern, la ziarul spaniol „El Alcazar”, în care publică numeroase articole de politică internațională. La sfârșitul anilor '60, trimiși ai regimului de la București încearcă să-l determine să se întoarcă în România. „Repatrierea lui Pamfil Șeicaru ar fi avut imense sensuri politice, mult peste ceea ce ar fi fost cea a lui Henri Coandă. Înainte de toate, o lovitură dată exilului anticomunist”. (Victor Frunză).

Din octombrie 1973 încearcă să obțină o audiență la președintele Uniunii Social Creștine din Bavaria, Franz Josef Strauss, pentru a-l determina să se opună tentativei de finlandizare a Europei, pe care ar fi inaugurat-o Conferința de la Helsinki. Din 1974 până în noiembrie 1977 trăiește într-o cameră de hotel din Karlsfeld, iar apoi într-un mic apartament mansardat din Dachau, lângă München. „Timp de cinci ani de zile a trăit aici pe spinarea altora și cel care a dus greul cel mai mare a fost Vasile Dumitrescu, până când s-a reușit să i se procure o mică pensie socială de la statul german”. (René A.I. de Flers).

Susținut financiar de Vasile C. Dumitrescu, începe să editeze la München seria a doua a ziarului „Curentul” (din 1978). După moartea lui Pamfil Șeicaru, Ovidiu Pamfil Ionescu (nepot de soră) a revendicat prin justiție dreptul de proprietate asupra acestui ziar.

De asemenea, un trimis al Bucureștilor ar fi preluat în 1980, de la fratele ziaristului, manuscriul unui volum intitulat „Monarhia Română”, pentru care ar fi trebuit să depună la o bancă germană suma de 20.000DM (cf. Vasile C. Dumitrescu).

În aug 1976, Pamfil Șeicaru ar fi întreprins o călătorie secretă în Republica Socialistă România, momit să se ducă la București, pe motiv că Ceaușescu vrea neapărat să-l consulte. „A avut o întrevvedere cu un înalt funcționar, cred că din Ministerul de Externe, dar desigur că nu l-a văzut pe Ceaușescu. Și-au dat însă seama că, dacă îl țin acolo, va ieși cu scandal în străinătate. Deci l-au trimis înapoi. I-au povestit că, din cauze neprevăzute, întâlnirea cu Ceaușescu trebuia amânată, deci el să se întoarcă în Germania, și că, în a doua jumătate a lunii septembrie, îl vor readuce în țară pentru ca să stea de vorbă cu secretarul general al PCR”. (Vasile C. Dumitrescu).

În volumele intitulate „Sub zodia cărții și a studiului” (2002/2003), Ovidiu Vuia, care a întreținut o bogată corespondență cu Pamfil Șeicaru, susține că acesta ar fi fost adus din Spania în R.F. Germania spre a fi controlat și manipulat cu ajutorul „unor oameni lipsiți de scrupule”, că o parte din manuscrise (între altele Finlandizarea Europei) i-a fost sustrasă și că afirmația potrivit căreia ziaristul a efectuat, în 1976, o călătorie în RSR trebuie considerată o legendă defăimătoare”. Pamfil Șeicaru „n'a vizitat o țară

comunistă (...). Și în această privință a fost calomniat de mulți în exil, nu numai că ar fi vizitat Bucureștiul, dar a stat de vorbă cu însuși Ceaușescu, cerându-i să-i înapoieze Palatul «Curentul»-ui și chiar casa cu pământul de la Cirogârla (...).”

Examinând conținutul unor dosare întocmite de Direcția de Informații Externe (DIE), în cursul anilor 70, Sorin Gabriel Ioniță ajunge la concluzia că Pamfil Șeicaru (nume de cod: Vlad) a colaborat cu Securitatea, dar și-a păstrat o „relativă libertate de gândire”. Prin intermediul acestei instituții, „s-a realizat o legătură permanentă cu el, s-a aprobat grațierea lui de pedeapsa cu moartea și s-a facilitat plecarea unei surori în vizită la el. Vlad a fost remunerat cu sume de până la \$300 atât pentru muncă, cât și pentru informațiile furnizate”. Potrivit aceluiași dosar, Pamfil Șeicaru s-a aflat în RSR în perioada 22-30 august 1976, fără să se poată întâlni cu N. Ceaușescu, și ar fi vrut să revină aici în 1977 și 1978.

În 1978, editează noul „Curentul”, reeditează 97 de articole de fond publicate de Pamfil Șeicaru la București în propriul sau ziar din ianuarie până în august 1944 (mai puțin articolele din martie). Partizan al ideii potrivit căreia evenimentele de la 23 august 1944 ar fi reprezentat un act de trădare dată de interesele poporului român și față de mareșalul Ion Antonescu (scrisoare adresată generalului N. Rădescu, „Dotla”, 1949).

„Răspunderea Regelui în actul de la 23 august 1944”, în „Chemarea” nr. 9, 15 noiembrie 1951, pp 1-11, Dinastia de Hohenzollern de Sigmaringen etc. Într-un articol despre „Dotla” (nesemnăt, în „La nation Roumaine”), i s-a reproșat că falsifică realitățile istorice și cronologia faptelor „Les

erreurs de ce genr. e foisonnent dans ce livre. Les unes, M Seicaru les fait sciemment pour pouvoir soutenir des theses tendencieuses. Mais il y a de nombreuses autres qu'il fait sans mauvaise intention, par simple insouciance. On a l'impression que M. Șeicaru ne se donne jamais le peine de controler une information”. „Adversar al imperialismului rus și sovietic, pe care l-a analizat, în legătură cu manuscrise necunoscute ale lui Karl Marx despre Rusia țaristă și Basarbia, în numeroase alte articole și eseuri politice, în „Dotla” sau într-un eseu politic despre chestiunea dunăreană (Die Donau, Fluss der fünf Meere). Câteva dintre aceste idei au coincis cu unele dintre tezele programelor de politică internă sau externă ale regimurilor Dej – Ceaușescu. Volumul Karl Marx. *Însemnări despre români* (1965) reia și comentează 4 manuscrise traduse de Andrei Oțetea și publicate în 1964 la București. Dl. Pamfil Șeicaru face un adevărat rechizitoriu istoric și sociologic, comentând temeiul acestor manuscrise”. (I.G. Dimitriu).

În volumul „Construcții pe nisip” (1972), după ce comentează favorabil studiile lui George Ciorănescu din volumul colectiv „*Aspects des relations russo-roumaines: Retrospectives et orientations*”, Pamfil Șeicaru afirmă următoarele: *Este pentru mine un semn îmbucurător eliberarea dintr-o opoziție față de regimul existent în România redusă la slogane, o eliberare din refuzul de a lua contact cu evoluția politicii internaționale, de care este legată și soarta țării noastre (...). Dincolo de tot ce ne poate despărți, pe bună dreptate, de regimul din țară, eu încerc un sentiment de mândrie pentru victoria inteligenței curajului și voința creatoare a celor care au realizat gigantica afirmare a geniului românesc. Ipoteza lui Victor Frunză este că, în*

numele unor coincidențe de interese (antimonarhismul, antisovietismul), Șeicaru ar fi fost manipulat în exil, prin interpuși, de legionari, de PCR și de Securitatea din RSR. Analizele sale consacrate situației dintr-o viitoare Românie liberă pornesc de la teza despărțirii de trecut: „Ocupația bestiiilor moscovite și echipele de schingiuitori au făcut și continuă să facă pedagogia politică a poporului român. Să înțelegem bine că romantismul efectiv al nației aparține trecutului. La eliberare, după explozia de ură îndelung comprimată, după perioada de anarhie spontană în care violența răsbunătoare va da tonul, va urma o potolire. Cu suprimarea agenților ocupației (ne amintim ce a fost în Franța după eliberare, și să multiplicăm ca intensitate de violență spre a avea o viziune anticipatoare a ceea ce va fi în România după eliberare) nu va însemna că apele revărsate vor intra în vechea lor matcă. Peisajul politic și spiritual al țării va fi schimbat complet. Să înțelegem că asupra țării noastre a căzut o bombă atomică morală... Când țara va fi din nou liberă, multă vreme vom fi sub amenințarea tăcută și vicleană a radioactivității «residuale» a regimului comunist în forme pe care noi nu le putem bănuși și de al cărei caracter oamenii nu-și vor da seama.” „România, Hiroshima morală, și când ne vom întoarce”, în „Chemarea”, nr. 20, 10 iulie 1950. „Unirea Națională. Ideea de forță a României Moderne” (1959) este o lucrare consacrată evenimentelor care au precedat Unirea Principatelor Române (1859) și rolului pe care l-a jucat exilul de la 1848, în comparație cu situația exilului românesc de după cel de-Al Doilea Război Mondial. Istoria partidelor național, țărănist și național țărănist (1963) este o îmbinare de studiu istoric al temei și de memorialistică

anecdotică (referitoare în special la Casa Regală română și regele Carol al II-lea). Volumul „La Roumanie dans la Grande Guerre” (1968) examinează situația românilor din Imperiul Austro-Ungar, relațiile României cu Tripla Alianță (Austria, Germania, Italia), situația românilor din Basarabia și relațiile cu Rusia, participarea României la război, campania împotriva republicii bolșevice a lui Bela Kun etc, și cuprinde informații memorialistice despre unii oameni politici români. Un capitol central al cărții (pp. 116-219) este consacrat luptelor dintre români și unguri. „Scrisesem cartea ca să răspund campaniei revizioniste dusă de Ungaria și să pun în lumina adevărului procesul formației României Mari”.

După Victor Frunză, Securitatea din RSR ar fi tolerat introducerea în țară și chiar difuzarea clandestină a unor exemplare din această lucrare. Pamfil Șeicaru a publicat numeroase amintiri și articole memorialistice în revistele „Înșir’te margărite” („Începuturile revistei «Gândirea»”, în nr. 5, ianuarie-martie 1952, pp. 7-16), „Carpații” („Scrisoare deschisă lui Mihail Sadoveanu” în nr. 2, 10 iulie 1954; „Ionel I.C. Brătianu”, în nr. 3, 10 septembrie 1954; „Banchetul umbrelor”, despre Ionel Teodoreanu, în nr. 4-5, 10 noiembrie 1954-10 ianuarie 1955; „Parodia lui Doriangraz, N.D. Cocea”, în vol. 6-7-8, 10 martie-10 iulie 1955; „Poezie și politică, Octavian Goga”, în nr. 9-11, septembrie. 1955; „A.C. Cuza: un junimist antisemit” în nr. 12 10 martie 1956; „C. Argetoianu, Diletant și filosemit”, în nr. 13-14, 10 mai 1956; „C. Stere: Un singuratec”, în nr. 15-17, 10 septembrie 1956; „Nicolae Iorga”, în nr. 19-20, 10 mai 1957; „Tudor Arghezi: Tejgheaua Cuvintelor”, în nr. 24-25, 10 mai 1958); „Vocea Libertății” („Doctor N. Lupu, Demagog sau simplu agitator

electoral”, în nr. 26, 1 februarie, nr. 27, 1 martie, nr. 28, 1 aprilie 1956); „Almanachul Pribegilor Români” („Eugen Lovinescu. Scurtă monografie”, 1961, pp. 207-244; „Anii de ucenicie ai lui Mihail Sadoveanu” 1961, pp. 259-273), „Alchimia exilului: Alexandru A. Busuioceanu”, 1962, pp. 315-330 1962, pp. 337-378) etc. care ar fi trebuit să facă o imagine a României de până la 23 august 1944 și pe care ar fi vrut să le adune într-un volum intitulat *Fuit quondam Illioneum*. Unele dintre aceste articole au apărut în broșuri separate sau au fost reeditate în România, după 1989, de N. Florescu în volumul „Rechizitorii” (1996) și de I. Opreșan în „Scrieri din exil” (2 vol., 2002). Alături de cele mai bune pagini din „Oameni care au fost” de Nicolae Iorga, și de câțiva dintre „Precursorii” lui Goga, această parte a operei lui Pamfil Șeicaru își are asigurat, în orice condiții, locul de cinste în literatura română (Ștefan Baciu). După I. Opreșan, „scopul imediat al memorialisticii lui Pamfil Șeicaru îl constituie evocarea punctuală a unor figuri literare sau politice pe care le-a cunoscut sau a unor prieteni apropiați în preajma cărora a trăit până la plecarea din țară. În sens mai larg însă, evocările sale prezintă prilejuri de analiză a epocii (...) și de rejudecare a ei din perspectiva propriei viziuni. Alte câteva articole și eseuri consacrate unor scriitori clasici români au fost publicate în „Chemarea” („M. Eminescu, 15 ianuarie 1950”, în nr. 2, 15 ianuarie 1950, pp. 4-9) și în „Almanachul Pribegilor Români” („Titu Maiorescu, *Junimea și cultura românească*”, 1961, pp. 66-95; „Un antiromantic: Ion Luca Caragiale”, 1962, pp. 63-109). În articolul intitulat „Cazul Noica” („Almanachul Pribegilor Români”, 1961, pp. 359-292, rubrica „Din „Dosarele exilului”), Pamfil Șeicaru analizează schimbul de scrisori

dintre Enil Cioran („Lettre a un ami lointain”, din Nouvelle Revue Francaise, 1 aug.1957) și Constantin Noica - „Reponse a „Lettre a un ami lointain”, scrisoare reprodusă aproape integral în „Almanachul Pribegilor Români”) și le reproșează lui Emil Cioran și lui Mircea Eliade că nu au întreprins nimic în sprijinul prietenului lor întemnițat în RPR. A colaborat cu numeroase pamflete și articole de analiză politică la „Chemarea”) („Scapetii instinctului național”, în nr. 14, 10 mai 1950, pp. 1950, pp. 1952 pp. 1-15) „Analele politice” („Scroafa roșie” (Ana Pauker), în nr. 1-2, ianuarie-februarie 1952, pp. 26-30), „Curierul românesc”, „Almanachul Pribegilor Români”, „Carpații”, „Curentul” ș.a. După decesul lui Grigore Gafencu, Pamfil Șeicaru a preluat rubrica „Situția politică” din „România Muncitoare”, pe care a semnat-o cu pseudonimul Petre Arcașu, folosit și în România. Studiul intitulat „Mica Romă” („Buna vestire”, nr. 4, octombrie-decembrie 1968, pp. 74-88) examinează contextul în care s-au format „curentul latinist” și Biserica Unită din Transilvania, contribuția acestora „în evoluția spiritualității românești” și adversitatea Rusiei și a URSS față de ele. Romanul „Vulpea roșcată”, al cărui dactiloscrit păstrat la München de dr. Vasile Iliescu a fost publicat la București în 1996, este consacrat relației dintre regele Carol al II-lea și Elena Lupescu (până în anul 1924) și se află „la limita dintre narațiunea ficțională și gazetărie”. (N. Florescu). Conform afirmațiilor lui René Al.l. de Flers, romanul nu ar fi fost editat în întregime, iar după Victor Frunză, Pamfil Șeicaru ar fi intenționat să-l publice mai întâi în Anglia, cu ajutorul lui Ion Rațiu, dar acesta ar fi respins ideea. În volumul memorialistic „Scânteii din vatra vremii” (2001), Virginia